

Arrest

nr. 86 205 van 24 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, op 29 mei 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 4 mei 2012 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 21 mei 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat S. STEVENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. VAN DE VELDE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, komt op 8 september 2008 België binnen en meldt zich op 10 september 2008 aan bij de gemeente.

Op 9 mei 2009 dient verzoekster een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als burger van de Unie, als zelfstandige.

Op 17 juni 2009 wordt aan verzoekster een verklaring van inschrijving afgeleverd.

Op 8 juli 2009 wordt aan verzoekster een E-kaart afgeleverd.

Op 19 april 2012 wordt een onderzoek ingesteld of verzoekster nog werkt als zelfstandige.

Uit informatie verschaft door een sociaal verzekeringsfonds op 27 april 2012 blijkt dat verzoekster bij dit fonds aangesloten was van 16 april 2009 tot 31 augustus 2009.

Uit informatie verschaft door de Dienst Arbeidsmigratie op 2 mei 2012 blijkt dat er geen arbeidskaart werd afgeleverd voor verzoekster.

Uit informatie afkomstig van de Dimona-databank van 4 mei 2012 blijkt dat verzoekster tewerkgesteld werd als werknemer.

Op 4 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: A., E., Nationaliteit :Roemenië, Geboortedatum : (...), Geboorteplaats: C., Identificatienummer in het Rijksregister: (...), Verblijvende te: (...).

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als zelfstandige op 09.05.2009 en verkreeg de bijlage 8 op 17.06.2009 en de E-kaart op 08.07.2009. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Uit administratief onderzoek is gebleken dat betrokkene een zelfstandige activiteit had van 16.04.2009 tot 31.08.2009. Sindsdien is betrokkene nergens meer aangesloten bij een sociaal verzekeringsfonds. Nergens uit het dossier blijkt dat er een nieuwe zelfstandige activiteit werd uitgebouwd. Betrokkene voldoet dus niet langer aan de verblijfsvoorwaarden als zelfstandige (art 40, §4, 1°-wet 15.12.1980)

Betrokkene blijkt heden tewerkgesteld als werknemer. Overeenkomstig artikel 69 sexies van het KB van 08.10.1981 dient betrokkene als Roemeense onderdane, om toepassing van art.50 van het KB te kunnen genieten, in het bezit zijn van een arbeidskaart B. Na contact met de Vlaamse overheid die bevoegd is voor de toekenning van een dergelijke arbeidskaart B, blijkt dat betrokkene nooit in het bezit geweest is van een arbeidskaart B. Bijgevolg kan betrokkene hieruit geen verblijfsrecht ontleen, en voldoet zij evenmin aan de verblijfsvoorwaarden als Roemeense werknemer (art 69 sexies - KB van 08.10.1981)

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig art.42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.

(...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste middel: schending van artikel 1, 2 en 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de formele motivering van Administratieve akten, artikel 62 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en het verwijderen van vreemdelingen:

Aangezien verzoekster op datum van 21/05/2012 ervan op de hoogte werd gebracht dat er een einde werd gesteld aan haar recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten en dit om redenen dat zij een E kaart had gekregen op 08/07/2009 gebaseerd op het feit dat zij een zelfstandige activiteit uitoefende sinds 16/04/2009.

Dat verzoekster deze zelfstandige activiteit heeft uitgeoefend van 16/04/2009 tot 31/08/2009 doch zij nadien geen toekomst meer zag in deze zelfstandige activiteit waardoor zij zich verplicht zag om als werknemer werk te gaan zoeken.

Dat thans gesteld wordt door de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoekster als Roemeense onderdanen in toepassing van artikel 50 van het K.B. van 08/10/1981 te kunnen maken in het bezit diende te zijn van een arbeidskaart B hetwelk zij echter niet bezit gezien geen enkele werkgever hierom gevraagd had in het verleden;

dat verzoekster onafgebroken gewerkt heeft als keukenhulp en nadien eveneens bij (...) halftijds en zij zodoende sociale lasten betaald heeft en zij eveneens belastingen betaald heeft;
dat verzoekster thans een E plus kaart aanvraagt gezien zij hiervoor in aanmerking komt gezien zij meer dan één jaar in België reeds gewerkt heeft waardoor zij in de mogelijkheid komt om deze E plus kaart te bekomen waardoor zij wel degelijk gerechtigd is om in België verder te mogen verblijven gezien zij reeds meer dan drie jaar alhier tewerkgesteld is.
Aangezien dit alles zeer nauw kon nagegaan worden door de verantwoordelijke van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, Dienst Vreemdelingenzaken, doch men hiervoor niet de nodige opzoekingsdaden gesteld heeft;
dat de verplichting dewelke opgelegd wordt tot motivering onderworpen is niet alleen aan de wet van 15/12/1980 maar ook aan de strenge motiveringsplicht die werd ingesteld door de wet motivering en bestuurshandelingen dd. 29/07/1991;
dat de motivering zowel in feite als in rechte draagkrachtig moet zijn op straffen van onwettigheid van de beslissing;
dat de motivering moet bestaan uit juridische en feitelijke overwegingen die aan de grondslag van de beslissing liggen;
dat in ieder geval onduidelijke, onnauwkeurige, stereotype, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn;
aangezien de motivering in de bestreden beslissing een aantal essentiële elementen over het hoofd ziet en met deze elementen geen rekening gehouden werd bij de uiteindelijke beslissing van de verantwoordelijke van de Federale Overheidsdienst, Binnenlandse Zaken, Dienst Vreemdelingenzaken;
dat het dan ook niet anders kan dat er vastgesteld wordt dat deze motivering niet draagkrachtig en deugdelijk in feite noch in rechte kan worden aanzien;
dat dit middel dan ook gegrond is.”

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Ze verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

De verwerende partij citeert artikel 42bis, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en benadrukt dat uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster een verblijfsrecht had omdat zij een zelfstandige activiteit uitoefende zoals bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet kon de verwerende partij verifiëren of verzoekster nog voldeed aan de in voormelde bepaling gestelde vereisten. Verzoekster bleek niet meer aangesloten te zijn als zelfstandige bij de sociale zekerheid en ze was niet in het bezit van een arbeidskaart B. Verzoekster bevestigt volgens de verwerende partij deze gegevens in het verzoekschrift. Verzoekster gaat volgens de verwerende partij echter volledig voorbij aan artikel 69sexies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), waarin gesteld wordt dat een Roemeense onderdaan die naar België komt om er een activiteit in loondienst uit te oefenen, in het bezit moet zijn van een arbeidskaart B. De verwerende partij merkt op dat verzoekster niet aantoonde dat zij in het bezit is van een arbeidskaart B, zodat het vaststaat dat zij niet voldoet aan artikel 69sexies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 en niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als Roemeense werknemer. Het feit dat zij zich geïnformeerd heeft over het verkrijgen van een E+-kaart, doet hieraan geen afbreuk.

2.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de

opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 42*bis*, § 1 van de vreemdelingenwet en artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat uit administratief onderzoek is gebleken dat verzoekster een zelfstandige activiteit had van 16 april 2009 tot 31 augustus 2009, dat verzoekster sindsdien nergens meer aangesloten is bij een sociaal verzekeringsfonds, dat uit het dossier niet blijkt dat er een nieuwe zelfstandige activiteit werd uitgebouwd zodat verzoekster niet langer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als zelfstandige, dat verzoekster heden tewerkgesteld blijkt als werknemer maar dat zij overeenkomstig artikel 69*sexies* van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 als Roemeense onderdaan – om toepassing van artikel 50 van ditzelfde koninklijk besluit te kunnen genieten – in het bezit dient te zijn van een arbeidskaart B, dat na contact name met de Vlaamse overheid blijkt dat verzoekster nooit in het bezit geweest is van een arbeidskaart B, dat verzoekster bijgevolg hieruit geen verblijfsrecht kan ontlenen en evenmin voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als Roemeense werknemer, dat aangezien verzoekster niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden, er een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42*bis*, § 1 van de vreemdelingenwet. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

2.1.4. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster voert aan dat “*de motivering in de bestreden beslissing een aantal essentiële elementen over het hoofd ziet en met deze elementen geen rekening werd gehouden*”. Er dient te worden vastgesteld dat verzoekster in het middel niet verduidelijkt met welke elementen geen rekening werd gehouden. In de mate waarin verzoekster van mening zou zijn dat geen rekening werd gehouden met haar tewerkstelling als werknemer, weliswaar zonder arbeidskaart B, wordt het volgende opgemerkt.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster op 8 juli 2009 in het bezit werd gesteld van een E-kaart op basis van haar tewerkstelling als zelfstandige. Uit de stukken van het dossier blijkt vervolgens dat verzoekster slechts tot 31 augustus 2009 als zelfstandige was ingeschreven en dat zij daarna in loondienst werkte zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart B. Verzoekster ontkent deze feitelijkheden niet.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 42*bis*, § 1 van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1

*Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40*bis*, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonedig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.*”

Verzoekster had een verblijfsrecht verkregen als zelfstandige op basis van artikel 40, § 4, 1° van de vreemdelingenwet:

“§ 4

Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

*1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;
(...).*

Verzoekster betwist niet dat zij niet meer was tewerkgesteld als zelfstandige. Op basis van artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet kon bijgevolg een einde gesteld worden aan haar verblijfsrecht omdat zij niet meer voldoet aan de voorwaarde van artikel 40, § 4, 1° van de vreemdelingenwet. Verzoekster voert aan dat zij inmiddels echter tewerkgesteld is als werknemer, dit blijkt inderdaad uit de stukken van het dossier.

Er dient echter eveneens rekening te worden gehouden met artikel 69sexies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 dat luidt als volgt:

“De bepalingen van hoofdstuk I van titel II zijn van toepassing op de onderdanen van Bulgarije en Roemenië die naar België komen om er een activiteit in loondienst uit te oefenen evenals op hun familieleden met als enige uitzondering dat het document dat de Bulgaarse of Roemeense werknemer overeenkomstig artikel 50, § 2, 1° moet voorleggen, het bewijs is dat hij in het bezit is van een arbeidskaart B zoals bepaald in het koninklijk besluit van 9 juni 1999 houdende uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers.”

Verzoekster dient bijgevolg als Roemeense onderdaan in het bezit te zijn van een arbeidskaart B indien zij in België een activiteit in loondienst uitoefent. Verzoekster betwist niet dat zij niet in het bezit is van deze arbeidskaart. Verzoekster slaagt er bijgevolg niet in om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zouden zijn, evenmin toont zij aan dat er sprake zou zijn van een niet correcte feitenvinding of met welke elementen er geen rekening zou zijn gehouden. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.1.5. Waar verzoekster aanvoert dat “*niet de nodige opzoekingsdaden gesteld*” werden, dient erop te worden gewezen dat uit de stukken van het dossier blijkt dat het bestuur inlichtingen heeft opgevraagd bij een sociaal verzekeringsfonds en bij de Dienst Arbeidsmigratie van het Vlaamse Gewest en opzoekingen gedaan heeft in de Dimona-databank. Verzoekster kan niet voorhouden dat er *in casu* onvoldoende opzoekingen zouden zijn gebeurd. Waar verzoekster in dit verband de schending van de zorgvuldigheidsplicht zou aanvoeren, wordt verwezen naar de bespreking van het tweede middel.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Tweede middel: schending van de zorgvuldigheidsplicht:

Aangezien bovendien de motivering niet correct is en in strijd is met het dossier;

dat men duidelijk navraag had kunnen doen naar de werkgelegenheid van verzoekster, doch de verantwoordelijke van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, Dienst Vreemdelingenzaken hieraan niet de nodige aandacht hebben besteed en zij nagelaten hebben hierover meer informatie in te winnen;

aangezien de verantwoordelijke van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, Dienst Vreemdelingenzaken dan ook duidelijk onvoldoende kennis hadden van het dossier en hun beslissing dan ook genomen werd op basis van een onvolledig dossier;

dat minstens op deze grond de beslissing van de verantwoordelijke van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, Dienst Vreemdelingenzaken als niet zorgvuldig moet worden aangemerkt en de beslissing moet worden vernietigd;

dat verzoekster dan ook het verdere verblijf in België niet mag worden ontzegd;

dat dit middel eveneens gegrond is.”

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat de bestreden beslissing werd genomen met kennis van zaken en dat verzoekster geen enkele vaststelling opgenomen in de bestreden beslissing kan weerleggen. Zij toont niet aan dat de beslissing werd genomen op basis van een verkeerde voorstelling van feiten, waardoor een schending van de zorgvuldigheidsplicht niet wordt aangetoond.

2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster niet meer werkt als zelfstandige, dat zij werkt als werknemer maar dat zij niet in het bezit is van een arbeidskaart B. Verzoekster ontkent deze feitelijkheden niet. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

De zorgvuldigheidsplicht houdt niet in dat wanneer het bestuur vaststelt dat verzoekster niet in het bezit is van de vereiste documenten voor tewerkstelling als werknemer, het verzoekster hiervan voorafgaand aan het nemen van een beslissing op de hoogte dient te stellen of dient uit te nodigen om hieromtrent haar mening te geven.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“Derde middel: afwending van macht: miskennen van feitelijkheden en het gemeenschappelijk standpunt van het door de Raad van Europese Unie bepaalde Vreemdelingen definitie: Aangezien verzoekster hierboven uitgebreid uiteengezet heeft op welke wijze de verantwoordelijke van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, Dienst Vreemdelingenzaken op flagrante wijze de feitelijkheden miskent en hierdoor zijn macht afwendt; dat het manifest miskennen van een aantal gegevens duidelijk een afwending van macht inhoudt zodanig dat eveneens op deze grond de vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt;”

2.3.2. In de nota repliceert de verwerende partij niet op het derde middel.

2.3.3. Verzoekster toont niet met concrete gegevens aan in welk opzicht zij meent dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van *“het gemeenschappelijk standpunt van het door de Raad van Europese Unie bepaalde vreemdelingen definitie”* zodat dit onderdeel van het derde middel onontvankelijk is.

Van machtsafwending kan slechts sprake zijn indien een bestuursoverheid de bevoegdheid die haar bij wet tot het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang is gegeven, gebruikt tot het nastreven van een ander doel, en dit ongeoorloofde oogmerk het enig doel van de betrokken handeling is. Wie machtsafwending aanvoert, moet daartoe voldoende ernstige, welbepaalde en overeenstemmende vermoedens aanbrengen waaruit kan worden afgeleid dat andere dan rechtmatige doeleinden door het bestuur werden nagestreefd. *In casu* zet verzoekster niet met concrete gegevens uiteen waaruit de machtsafwending zou bestaan en blijkt uit de bespreking van het eerste middel dat al de wettelijke bepalingen ter zake werden nageleefd en dat verzoekster de feitelijkheden die aanleiding gaven tot de bestreden beslissing, geenszins betwist.

Het derde middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. L. VANDEKERKHOVE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. VANDEKERKHOVE

A. DE SMET